

Arrest

**nr. 137 808 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan in België. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 62 010 van 23 mei 2011 omdat hij niet kon overtuigen dat de bewuste islamitische groeperingen hem in heel Libanon zouden vervolgen en dat bovendien de Libanese veiligheidsdiensten adequaat optraden om hem veiligheid te verschaffen.”

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het relaas zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste asielaanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan twee brieven neer van de mukhtar waarin twee schietincidenten tegen zijn jongere broer worden bevestigd.

Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker geen nieuwe feiten of elementen heeft aangebracht die vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 62 010 van 23 mei 2011 te tornen. Zo werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet geargumenteed op de geloofwaardigheid of de actualiteit van zijn problemen, doch wel op de capaciteit van de Libanese veiligheidsdiensten om tussen te komen en op de capaciteit van Usbat al-Ansar om hem in heel Libanon te treffen. Verzoekers aanhoudende vervolging tegen hem die hij aantoonde door middel van twee schietincidenten tegen zijn jongere broer, brengt dan ook in wezen niets bij dat het in voormeld arrest gedane oordeel van de Raad in een ander daglicht stelt. Zo blijkt uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat de Libanese veiligheidsdiensten (nog steeds) redelijke maatregelen treffen om verzoekers veiligheid te verzekeren en dat verzoeker ook bij zijn tweede asielaanvraag niet aannemelijk weet te maken dat militanten van Usbat al-Ansar of Jund al-Sham verzoeker ook elders in Libanon zouden vervolgen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten bij die deze pertinente gedane vaststellingen weerlegt of ontkracht. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het ontkennen en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane bevindingen zonder daadwerkelijk aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Libanese veiligheidsdiensten klaarblijkelijk nog steeds spontaan ter plaatse komen nadat er zich een incident voordeed en dat ze wel degelijk een bereidheid tonen om de bewuste islamisten, verzoekers belagers, te vervolgen. Ook uit de klacht ingediend door de moeder van verzoeker bij de Libanese autoriteiten naar aanleiding van een beschieting van de woning en poging tot moord, die verzoeker door middel van een aanvullende nota d.d. 14 oktober 2014 conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet de Raad ter kennis brengt, blijkt dat de politionele autoriteiten op een correcte manier hebben gehandeld. De moeder van verzoeker werd immers in de mogelijkheid gesteld een klacht neer te leggen waarbij de Libanese autoriteiten haar verklaringen hebben genoteerd, er kennis van hebben genomen en verduidelijkt dat ze die onbekenden zullen zoeken en identificeren en indien nodig zullen bestraffen. Dat vervolging van leden van Usbat al-Ansar en Jund al-Sham met moeilijkheden gepaard gaan, betekent niet dat de veiligheidsdiensten niet adequaat kunnen optreden. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Waar verzoeker aangeeft dat de terroristen hem overal zullen vinden in Libanon en hem dan ook zullen vermoorden, stelt de Raad vast dat dit niet meer dan loutere veronderstellingen zijn dewelke niet aangetoond worden aan de hand van concrete elementen. Verzoeker noemde evenwel verschillende incidenten waarbij hij of zijn familie buiten het kamp beschoten werden, doch dit zijn allemaal plaatsen vlak bij het kamp Ayn al-Hilwe waarvan het niet ondenkbaar is dat deze binnen hun actieradius zouden

vallen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen, betekent dit niet dat ze verzoeker ook op andere plaatsen in Libanon, verder van dit kamp, zouden vervolgen. Zo is het niet aannemelijk dat die groeperingen de levens van hun leden op het spel zouden zetten om verzoeker over heel Libanon te gaan zoeken en uit te schakelen gezien veel militanten ter dood veroordeeld zijn en die buiten het kamp de kans lopen opgepakt te worden.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hierboven gedane vaststellingen dienaangaande. Hij lijkt derhalve niet aan te tonen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in Libanon (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde COI Focus "Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon" d.d. 25 april 2014) blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon grotendeels wordt bepaald door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Libanon betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Libanon niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 62 010 van 23 mei 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegd.

De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij diverse inspanningen heeft verricht om de bescherming van het land van herkomst in te roepen, maar dat de autoriteiten niet in staat zijn haar te beschermen tegen de aanhoudende dreiging. Verzoekende partij wijst erop dat haar familie opnieuw werd aangevallen en ook in dit geval de autoriteiten er niet in slagen meer te doen dan de klacht te noteren. Verzoekende partij stelt dat haar probleem niet wordt betwist en dat het duidelijk is dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar overheid. Wat de subsidiaire bescherming betreft, wijst verzoekende partij erop dat de veiligheidssituatie in Libanon uiterst onstabiel is zodat het niet aangewezen is om mensen terug te sturen, vermits dit ook een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij volhardt in haar stelling dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar autoriteiten en dat deze niet in staat zijn om haar te beschermen, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de grond in de beschikking waar dienaangaande o.a. het volgende wordt vastgesteld: “ (...) Zo blijkt uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat de Libanese veiligheidsdiensten (nog steeds) redelijke maatregelen treffen om verzoekers veiligheid te verzekeren en dat verzoeker ook bij zijn tweede asielaanvraag niet aannemelijk weet te maken dat militanten van *Usbat al-Ansar* of *Jund al-Sham* verzoeker ook elders in Libanon zouden vervolgen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten bij die deze pertinente gedane vaststellingen weerlegt of ontkracht. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het ontkennen en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane bevindingen zonder daadwerkelijk aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Libanese veiligheidsdiensten klaarblijkelijk nog steeds spontaan ter

plaatsse komen nadat er zich een incident voordeed en dat ze wel degelijk een bereidheid tonen om de bewuste islamisten, verzoekers belagers, te vervolgen. Ook uit de klacht ingediend door de moeder van verzoeker bij de Libanese autoriteiten naar aanleiding van een beschieting van de woning en poging tot moord, die verzoeker door middel van een aanvullende nota d.d. 14 oktober 2014 conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet de Raad ter kennis brengt, blijkt dat de politionele autoriteiten op een correcte manier hebben gehandeld. De moeder van verzoeker werd immers in de mogelijkheid gesteld een klacht neer te leggen waarbij de Libanese autoriteiten haar verklaringen hebben genoteerd, er kennis van hebben genomen en verduidelijkt dat ze die onbekenden zullen zoeken en identificeren en indien nodig zullen bestraffen. Dat vervolging van leden van Usbat al-Ansar en Jund al-Sham met moeilijkheden gepaard gaan, betekent niet dat de veiligheidsdiensten niet adequaat kunnen optreden. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).”

Verzoekende partij betoogt voorts zeer algemeen dat de veiligheidssituatie in Libanon uiterst onstabiel is, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt vastgesteld, met name: *“Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in Libanon (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde COI Focus “Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon” d.d. 25 april 2014) blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon grotendeels wordt bepaald door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Libanon betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Libanon niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.”* Verzoekende partij toont niet aan dat de situatie in Libanon van die aard is dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en

reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar een algemene (veiligheids)situatie, zoals verzoekende partij *in casu* doet, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS